

Arrest

nr. 119 533 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2013 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 4 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 1 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoekster betekend op 5 oktober 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2013 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornamen: T.C.

Nationaliteit: Nicaragua

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat

deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- twee ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- enkele verklaringen op eer door derden m.b.t. de aangehaalde relatie tussen betrokkenen: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 16.03.2013: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkenen reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag een stabiele en duurzame relatie hebben, of dat zij reeds één jaar ononderbroken samenwonen voorafgaand aan de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij preciseert dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij zich in een illegale verblijfssituatie bevindt en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich zou meebrengen voor haar verblijfssituatie. Verwerende partij preciseert dat zij ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en te betekenen na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

2.2. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. De bijlage 20 bevat niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook een beslissing tot weigering van verblijf. Er wordt een middel opgeworpen m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. De eventuele vernietiging van een beslissing

tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

Het blijkt dan ook niet dat verzoekster niet over het vereiste belang beschikt bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, het artikelen 40bis van de Wet van 15.15.1980 (Vreemdelingenwet)”*.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. De Staatssecretaris laat gelden dat de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2,2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar te minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Terwijl verzoekende partij wel degelijk aantoonde aan de hand van een aantal verklaringen van derden dat zij haar partner reeds geruime tijd kent en zij reeds meer dan twee jaar met elkaar een relatie hebben.

De Staatssecretaris laat m.b.t. deze documenten (dewelke de duurzame en stabiele aard van de relatie staven) het volgende gelden:

Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

Verzoeker merkt dat deze verklaringen wel degelijk verklaringen op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

De verklaringen werden ondertekend door personen die allen in België wonen. Hun adres werd vermeld. Het was dus voor de lokale politiediensten eenvoudig om - in opdracht van dienst vreemdelingenzaken - deze personen te verhoren omtrent hun verklaring en omtrent de aard en de duur van de relatie tussen verzoeker en zijn partner.

De overgelegde fotos vormen minstens een aanvullend bewijs van de aard en de duur van de relatie van verzoekende partij en haar partner.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dienst Vreemdelingenzaken had een onderzoek moeten laten doen naar de verklaringen van derden dewelke zij afgelegd hebben omtrent de aard en de duur van de relatie van verzoeker en zijn partner.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezetten belangenafweging ten gronde te liggen. “Overzicht van het Belgisch administratief recht”, Mast, 15de druk, 1999, p. 52.”

3.2. Waar verzoekster de schending opwerpt van *“het benaerstigingsbeginsel”*, merkt de Raad net als verwerende partij op dat dergelijk beginsel hem niet bekend is.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bijlage 20 kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belg.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)"

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van haar stabiele en duurzame relatie met G.W.:

- een verklaring van wettelijke samenwoning van 16 maart 2013;
- drie korte getuigenverklaringen, gedateerd op 9, 18 en 22 april 2013;
- twee ongedateerde foto's.

3.6. Aangaande bovenvermelde verklaringen op eer die verzoekster voorlegde, wordt in de bijlage 20 gesteld: *"gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon."* Verzoekster is het hier niet mee eens en betoogt dat de lokale politiediensten, nu het adres van elk van de getuigen in België werd vermeld in deze verklaringen, deze getuigen konden verhoren om hun verklaring te toetsen op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

3.7. De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in de zin van hetgeen gesteld werd in punt 3.3., tweede paragraaf.

3.8. Verzoekster verwacht blijkens haar betoog dat verwerende partij – via de lokale politiediensten – zelf de door haar aangebrachte korte en stereotiepe verklaringen zou aanvullen met eigen onderzoek, maar zoals gezegd ligt de bewijslast in deze volledig bij verzoekster. Het komt aan verzoekster toe om zelf zorgvuldig te zijn en aan verwerende partij de nodige documenten te bezorgen aangaande het duurzame en stabiele karakter van haar relatie. Verzoekster kan niet van verwerende partij verwachten dat zij hieromtrent zelf informatie zou vergaren. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop verzoekster zich beroept, berust ook bij haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoekster heeft hieraan niet voldaan. Bovendien merkt de Raad op dat in de voorgelegde verklaringen wordt gesteld dat verzoekster en haar partner elkaar respectievelijk sinds *"anderhalf jaar"* en *"een twintigtal maanden"* kennen. De Raad ziet niet in hoe deze verklaringen, die alle dateren van april 2013 – net zoals de in punt 1.2. bedoelde aanvraag –, kunnen aantonen dat verzoekster en haar partner elkaar reeds sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan hun in punt 1.2. bedoelde aanvraag kennen, zodat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek.

3.9. Wat betreft de foto's werpt verzoekster op dat deze "*minstens een aanvullend bewijs vormen van de aard en de duur van de relatie*". Met deze overtuiging doet verzoekster evenwel geen afbreuk aan de beoordeling van deze foto's in de bijlage 20.

3.10. Verzoekster is ervan overtuigd dat de door haar aangebrachte stukken "*wel degelijk*" volstaan, maar deze eigen inschatting kan de beoordeling van de betrokken stukken in de bijlage 20 niet aan het wankelen brengen.

3.11. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid in de bijlage 20 te worden gedaan. De verwijzing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet in het bevel om het grondgebied te verlaten volstaat dan ook en wordt op zich niet door verzoekster betwist. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.12. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.13. Verzoekster houdt voor dat de bijlage 20 de uitoefening van haar familie- en gezinsleven verhindert, maar toont met haar bondige betoog op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster, die blijkens het administratief dossier slechts sinds september 2011 in België verblijft in het kader van een precaire asielprocedure die op niets is uitgedraaid, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner, met wie zij slechts sedert maart 2013 op wettelijke wijze samenwoont in België, te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2,

eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA